

[Aksel Larsen.]

„eller hvis Indrejse efter Justitsministerens Skøn paa Grund af begaaede borgerlige Forbrydelser eller af Hensyn til Statens Sikkerhed eller anden lignende Grund ikke er ønskelig“.

Samme Synspunkt begrundet vort Ændringsforslag til § 3, hvor vi mener, at der ikke bør staa, at visse Personer „kan udvises af Politiet“, men at de „kan efter Justitsministerens Bestemmelse udvises af Politiet“.

Til § 8 har vi stillet et Ændringsforslag, der ligger paa Linie hermed. Der staa ogsaa om visse Personer, at de „kan udvises af Politiet“, og vi foreslaar, at der skal staa: „kan udvises ved Justitsministerens Bestemmelse“.

Endelig har vi stillet et Ændringsforslag til § 9. Det angaar de famøse Teltlejre. Det viser sig, hvad jeg ikke vidste ved første Behandling, at der virkelig er udstedt Bestemmelse om Anmeldelsespligt for Teltlejre, og det er ogsaa muligt, at denne Anmeldelsespligt saadan stort set bliver overholdt af de store organiserede Teltlejre, hvor der er Tilsyn o. s. v. Men der er jo ingen, der tror paa, at det overholdes ved de mindre Teltlejre, for slet ikke at tale om, hvor et Par Mennesker slaar deres Telt op ved et Skovbryn; og naar man ser saadan paa det, er Bestemmelsen fuldkommen illusorisk. Desuden ved jeg, at Justitsministeren er opmærksom paa, at der er andre Former for Kampering, der kan sidestilles med Teltlejre, for hvilke der ikke findes Anmeldelsespligt. Det gælder Biler, der kan overnattes i, Kamperingsvogne eller Lystkuttere o. s. v. Alt det bekræfter kun vor Opfattelse af, at denne Tilføjelse til Fremmedloven, som vi fik i 1938, er urimelig. Vi har heller ikke den Opfattelse, at der er nogen, der egentlig mener, den bør bibeholdes, men saa ser vi ingen Grund — navnlig ikke da man alligevel skal trykke Lovforslaget om, fordi det skal ændres, hvad § 5 angaar, og sendes tilbage til Landstinget — til ikke at benytte Lejligheden til at slette disse to Linier.

Vi har stadig vore Betæneligheder ved § 11, der siger: „Ingen har Krav paa at blive gjort bekendt med Erklæringer, der er afgivet eller fremtidig afgives over Andragender om Opholds- eller Arbejdstilladelse samt over Sager om Udvisning og om Ophævelse af Udvisningstilhold.“ Vi er meget vel klar over, at der ikke mindst nu kan forekomme mange Sager, hvor det vil være urimeligt og kan være skadeligt baade for Statens Sikkerhed og for den

enkelte, om man gjorde de paagældende bekendt med alt det Materiale, der foreligger, men det, vi er ude efter, som jeg ogsaa sagde under første Behandling, er, at enhver maa have Krav paa at faa Grunden at vide til, at der træffes en velfærdsvigtig Afgørelse om hans eller hendes Person. Vi ved nu, at denne § 11 giver Hjemmel for, at man ikke engang meddeler Grunden til de Afgørelser, der træffes, og derfor er vi fortsat betænkelige ved Paragraffen. Vi vil derfor, naar vi kommer til Afstemning, afholde os fra at stemme om denne Paragraf. Vi er klar over, at man netop i den givne Situation maaske ikke kan springe ud i det store Intet, at man maaske ikke helt kan undvære en Bestemmelse, der gaar noget i den Retning; men Paragraffen er for vidtgaaende, og vi vil ikke tage Ansvar for den. Vi har ikke kunnet finde tilstrækkelig Lydhørhed for vore Anskuelser hos Justitsministeren eller i Udvalget til, at noget andet kunde formuleres, og vi kan derfor ikke tage anden Stilling.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg vil gerne takke Udvalget for dets hurtige Behandling af Sagen og for Udvalgets Tiltrædelse af det Ændringsforslag, der stilles til § 5.

Jeg vil endvidere gerne paa Foranledning af Ordføreren udtale, at jeg selvfølgelig med Glæde skal tage de Problemer, der har været rejst, op til Overvejelse, naar vi nu gaar i Gang med en Revision af Loven.

Hvad angaar de af Mindretallet stillede Ændringsforslag, beklager jeg, at jeg ikke kan tiltræde disse, idet deres Gennemførelse vil have store upraktiske Konsekvenser. Det vilde være ganske upraktisk, om Justitsministeren, hvor der f. Eks. er Tale om at afvise en Udlænding, skulde udøve Skønnet; det maa blive Rigspolitichefen, da Skønnet ofte maa udøves meget hurtigt og derfor maa ligge hos ham. Det samme gælder de andre Steder, hvor man ogsaa har foreslaaet Justitsministeren i Stedet for Rigspolitichefen. Det vilde byde paa mange og store praktiske Vanskeligheder.

Jeg finder heller ikke, det er nødvendigt med denne Ændring, idet jeg gentager, hvad jeg sagde ved første Behandling, at der altid er Adgang for de paagældende til at skrive til Justitsministeren og forelægge ham Spørgsmaalet, og saa vil Justitsministeren selvfølgelig tage det op til Overvejelse og Afgørelse.

I Relation hertil vil jeg sige til det ærede Medlem (Aksel Larsen), at jeg ved ikke, hvor-